

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

Inicjatywa Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji mająca na celu przyjęcie decyzji Rady z dnia ... w sprawie wzmocnienia Eurojustu i zmiany decyzji 2002/187/WSiSW

(2008/C 54/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 i art. 34 ust. 2 lit. c),

uwzględniając inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji mającą na celu przyjęcie decyzji Rady w sprawie wzmocnienia Eurojustu i zmiany decyzji 2002/187/WSiSW,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Eurojust został powołany do życia decyzją 2002/187/WSiSW⁽¹⁾ jako organ UE posiadający osobowość prawną, którego rolą jest stymulowanie i polepszanie koordynacji działań i współpracy między właściwymi organami sądowymi państw członkowskich.
- (2) Po ponad 5 latach jego działania nadszedł czas, by podsumować doświadczenia Eurojustu i jeszcze bardziej zwiększyć jego skuteczność operacyjną uwzględniając te doświadczenia.
- (3) Nadszedł czas, by zwiększyć możliwości operacyjne Eurojustu, a przedstawicielom krajowym przyznać zbliżony status.

⁽¹⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją 2003/659/WSiSW (Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 44).

- (4) W strukturach Eurojustu należy stworzyć dyżurną komórkę koordynacyjną, aby był on dostępny 24 godziny na dobę i mógł interweniować w nagłych sytuacjach.
- (5) W państwach członkowskich powinny powstać krajowe systemy koordynacyjne Eurojustu, które będą koordynować działania krajowych korespondentów Eurojustu, krajowego korespondenta ds. terroryzmu, krajowego korespondenta Europejskiej Sieci Sądowej, innych punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej oraz przedstawicieli działających w sieci wspólnych zespołów śledczych oraz w sieciach utworzonych decyzją 2002/494/WSiSW⁽²⁾ (sieci ds. zbrodni wojennych), decyzją 2007/845/WSiSW⁽³⁾ (biura ds. odzyskiwania mienia) oraz przyszłą decyzją w sprawie punktów kontaktowych ds. zwalczania korupcji.
- (6) Należy zapobiec ewentualnemu powielaniu działań i zapewnić jasny podział obowiązków Eurojustu i Europejskiej Sieci Sądowej, a równocześnie utrzymać jej swoisty charakter. Europejska Sieć Sądowa powinna zachować swoisty charakter oraz własny potencjał krajowy i operacyjny, a równocześnie móc czerpać ze budżetu wspólnego środki finansowe na wydatki operacyjne.
- (7) Należy także zwiększyć zdolność Eurojustu do współpracy z partnerami zewnętrznymi, takimi jak państwa trzecie, Europol, OLAF i Frontex.

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiająca europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne (Dz.U. L 167 z 26.6.2002, str. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, str. 103).

- (8) Należy przewidzieć przepisy umożliwiające Eurojust oddelegowywanie sędziów łącznikowych do państw trzecich,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W decyzji 2002/187/WSiSW wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2:

- a) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„2. Każdemu przedstawicielowi krajowemu towarzyszą jeden zastępca oraz jedna osoba w charakterze przedstawiciela asystującego. Przedstawiciel krajowy lub pod jego nieobecność jego zastępca mają swoje stałe miejsce pracy w siedzibie Eurojustu. W razie konieczności i za zgodą kolegium, o którym mowa w art. 10, przedstawiciela krajowego może wspomagać kilka osób, zgodnie z art. 30, w charakterze asystentów lub w charakterze oddelegowanych biegłych krajowych.”;

- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Zastępca zastępuje przedstawiciela krajowego w razie jego nieobecności. Także asystent może zastąpić przedstawiciela krajowego. Zastępca i asystent mogą zastąpić przedstawiciela krajowego pod warunkiem, że spełniają kryteria określone w ust. 1.

4. Z Eurojustem jest również powiązany krajowy system koordynacyjny Eurojustu zgodnie z art. 12. Koszty operacyjne wspomnianego systemu mogą być pokrywane z budżetu Eurojustu zgodnie z art. 33.

5. Eurojust ma możliwość oddelegowywania funkcjonariuszy łącznikowych do państw trzecich zgodnie z przepisami niniejszej decyzji.”;

- 2) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Ogólne uprawnienia Eurojustu obejmują:

- a) te rodzaje przestępczości i te przestępstwa, względem których Europol zawsze jest uprawniony do działania na podstawie art. 2 konwencji o Europolu z dnia 26 lipca 1995 r. i załącznika do niej;
- b) inne przestępstwa popełniane równocześnie z tymi rodzajami przestępczości i tymi przestępstwami, o których mowa w lit. a).”;

- 3) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 5a

Dyżurna komórka koordynacyjna

1. Z myślą o realizacji swoich zadań w nagłych sytuacjach Eurojust powołuje do życia »dyżurną komórkę koordynacyjną«.

2. W skład dyżurnej komórki koordynacyjnej wchodzi przedstawiciele państw członkowskich — po jednym z każdego państwa członkowskiego — których funkcję mogą pełnić przedstawiciele krajowi, ich zastępcy lub asystenci uprawnieni do zastępowania przedstawiciela krajowego. Dyżurna komórka koordynacyjna pełni dyżur i jest zdolna do podejmowania działań codziennie przez całą dobę.

3. W nagłych sytuacjach, gdy wniosek o współpracę sądową musi zostać zrealizowany przez kilka państw członkowskich, właściwy organ może przekazać go dyżurnej komórce koordynacyjnej za pośrednictwem należącego do niej przedstawiciela jego państwa członkowskiego. Ten przedstawiciel państwa członkowskiego należącego do dyżurnej komórki koordynacyjnej przekazuje wniosek właściwym organom odnośnych państw członkowskich do realizacji. Jeżeli nie wskazano właściwego organu krajowego lub nie można odpowiednio szybko go zidentyfikować, członek dyżurnej komórki koordynacyjnej jest uprawniony do samodzielnej realizacji wspomnianego wniosku.

4. Przedstawiciel, o którym mowa w ust. 2, może korzystać z uprawnień przyznanych mu zgodnie z art. 9a — w tym, w odnośnych przypadkach, uprawnienia do realizacji wniosku określonego w ust. 3 — w celu wykonywania decyzji podjętych w ramach dyżurnej komórki koordynacyjnej.

5. Eurojust podejmuje niezbędne kroki w celu zapewnienia organom krajowym możliwości łatwego nawiązania o każdej porze bezpośredniego kontaktu z dyżurną komórką koordynacyjną.”;

- 4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Zadania Eurojustu, gdy działa on przez swych przedstawicieli krajowych

1. Gdy Eurojust działa przez swych przedstawicieli krajowych:

- a) może on, podając powody swojego działania, występować do właściwych organów odnośnych państw członkowskich, by:

(i) wszczęły dochodzenie lub ściganie w sprawie określonych czynów;

(ii) uznały, że jeden z nich może mieć lepszą możliwość wszczęcia dochodzenia lub ścigania w sprawie określonych czynów;

(iii) objęły koordynację działań właściwych organów odnośnych państw członkowskich;

(iv) powołały wspólny zespół śledczy zgodnie z odnośnymi aktami o współpracy;

- (v) dostarczyły mu wszelkich informacji niezbędnych mu do wykonywania swoich zadań;
- (vi) podjęły określone kroki dochodzeniowe;
- (vii) podjęły jakiegokolwiek kroki uzasadnione dochodzeniem lub ściganiem;
- b) dopilnowuje, aby właściwe organy odnośnych państw członkowskich informowały się wzajemnie o dochodzeniach i ściganiach, o których Eurojust został poinformowany;
- c) wspomaga właściwe organy państw członkowskich, na ich wniosek, w zapewnianiu optymalnej koordynacji dochodzenia i ścigania;
- d) udziela pomocy w celu poprawy współpracy między właściwymi organami krajowymi;
- e) współpracuje i konsultuje się z Europejską Siecią Sądową, w tym korzysta z i przyczynia się do ulepszenia jej bazy dokumentów;
- f) w sytuacjach określonych w art. 3 ust. 2 i 3 za zgodą kolegium wspomaga dochodzenia i ścigania prowadzone przez właściwe organy tylko jednego państwa członkowskiego;
- g) może, jeżeli wniosek o pomoc sądową zostanie zrealizowany częściowo lub w stopniu niewystarczającym, wystąpić do właściwego organu sądowego o przeprowadzenie dochodzenia uzupełniającego, tak by wniosek został zrealizowany w całości.
2. Państwa członkowskie dopilnowują także, aby właściwe organy krajowe bezzwłocznie odpowiadały na wnioski złożone na podstawie niniejszego artykułu.”;
- 5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Zadania Eurojustu jako kolegium

1. Gdy Eurojust występuje jako kolegium:

- a) może on, w związku z rodzajami przestępczości i przestępstwami określonymi w art. 4 ust. 1, podając powody swojego działania, występować do właściwych organów odnośnych państw członkowskich, by:
- (i) wszczęły dochodzenie lub ściganie w sprawie określonych czynów;
- (ii) uznały, że jeden z nich może mieć lepszą możliwość wszczęcia dochodzenia lub ścigania w sprawie określonych czynów;

- (iii) objęły koordynację działań właściwych organów odnośnych państw członkowskich;
- (iv) powołały wspólny zespół śledczy zgodnie z odnośnymi aktami o współpracy;
- (v) dostarczyły mu wszelkich informacji niezbędnych mu do wykonywania swoich zadań;
- b) dopilnowuje, aby właściwe organy państw członkowskich informowały się wzajemnie o dochodzeniach i ściganiach, o których Eurojust został poinformowany i których następstwa odczuwalne są na szczeblu Unii lub które mogą mieć wpływ na inne, niezaangażowane bezpośrednio państwa członkowskie;
- c) wspomaga właściwe organy państw członkowskich, na ich wniosek, w zapewnianiu optymalnej koordynacji dochodzenia i ścigania;
- d) udziela pomocy w celu poprawy współpracy między właściwymi organami państw członkowskich, w szczególności na podstawie analiz Europolu;
- e) współpracuje i konsultuje się z Europejską Siecią Sądową, w tym korzysta z i przyczynia się do ulepszenia jej bazy dokumentów;
- f) może wspomagać Europol, w szczególności przez dostarczanie mu opinii opartych na analizach przeprowadzanych przez Europol;
- g) może udzielać wsparcia logistycznego w przypadkach określonych w lit. a), c) i d). Wsparcie logistyczne może polegać na pomocy w tłumaczeniu pisemnym, tłumaczeniu ustnym oraz organizowaniu spotkań koordynacyjnych.

2. Jeżeli co najmniej dwóch przedstawicieli krajowych ma podzielone zdania co do tego, w ramach której jurysdykcji należy wszcząć dochodzenie lub ściganie zgodnie z art. 6, kolegium wydaje niewiążącą pisemną opinię na temat sposobu rozwiązania tej kolizji jurysdykcji. Opinia kolegium zostaje bezzwłocznie przekazana odnośnym państwom członkowskim.

3. Niezależnie od przepisów jakichkolwiek aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu właściwe organy mogą zgłosić Eurojustowi każdy przypadek odrzucenia ich wniosku o współpracę sądową lub każdą trudność związaną z jego realizacją oraz wystąpić do kolegium o wydanie niewiążącej pisemnej opinii na temat ewentualnego rozwiązania danej sprawy. Opinia kolegium zostaje bezzwłocznie przekazana odnośnym państwom członkowskim.

4. Kolegium może na wniosek odnośnych właściwych organów krajowych i we współpracy z nimi postanowić, że dany wydatek wspólnego zespołu śledczego powołanego na mocy art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r. lub na mocy decyzji ramowej 2002/465/WSiSW (*) należy traktować jako wydatek operacyjny Eurojustu w rozumieniu art. 41 ust. 3 Traktatu.

(*) Dz.U. L 162 z 20.6.2002, str. 1.”;

6) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Skutki decyzji Eurojustu

Jeżeli właściwe organy odnośnych państw członkowskich postanowią nie przyjmować wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a) i g), art. 7 ust. 1 lit. a), art. 7 ust. 2 i 3, informując o swojej decyzji i jej przyczynach Eurojust.”;

7) w art. 9:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Co do swojego statusu przedstawiciele krajowi podlegają prawu krajowemu swojego państwa członkowskiego. Kadencja przedstawiciela krajowego trwa przynajmniej 4 lata. Państwo członkowskie pochodzenia może powołać swojego przedstawiciela na kolejną kadencję. Przedstawiciela krajowego nie można usunąć z urzędu przed końcem kadencji bez uprzedniego poinformowania Rady i określenia przyczyn takiej decyzji. Jeżeli dany przedstawiciel krajowy jest przewodniczącym lub zastępcą przewodniczącego Eurojustu, jego kadencja jako przedstawiciela trwa przynajmniej tak długo, żeby mógł pełnić swoją funkcję jako przewodniczący lub zastępca przewodniczącego przez okres, na który został wybrany.

2. Wszelkie informacje przepływające między Eurojustem a państwami członkowskimi, w tym wnioski składane na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) i g), są przekazywane za pośrednictwem przedstawiciela krajowego.”;

b) skreśla się ust. 3;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Aby realizować cele Eurojustu, przedstawiciel krajowy ma pełny dostęp do:

a) informacji zawartych w następujących rejestrach:

- (i) krajowych rejestrach karnych;
- (ii) rejestrach osób aresztowanych;
- (iii) rejestrach dochodzeń;
- (iv) rejestrach DNA;

b) innych niż określone w lit. a) rejestrów swojego państwa członkowskiego zawierających informacje potrzebne mu w wykonywaniu swoich obowiązków.”;

d) dodaje się następujący ustęp:

„4a. Korzystanie z dostępu, o którym mowa w ust. 4, opiera się przynajmniej na takich samych zasadach, jakie przewiduje prawo krajowe względem prokuratora, sędziego lub funkcjonariusza policji o równorzędnych uprawnieniach.”;

e) skreśla się ust. 6;

8) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 9a

Uprawnienia przedstawiciela krajowego na szczeblu krajowym

1. Każde państwo członkowskie ustala charakter i zakres uprawnień sądowych, które na swoim własnym terytorium przyznaje swojemu przedstawicielowi krajowemu w dziedzinie współpracy sądowej. Wśród uprawnień tych są przynajmniej uprawnienia równorzędne następującym:

- a) przyjmowanie wniosków o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania, przekazywanie tych wniosków, przygotowywanie ich realizacji, dostarczanie informacji uzupełniających w związku z ich realizacją oraz monitorowanie ich realizacji;
- b) przygotowanie, z ramienia swojego państwa członkowskiego, utworzenia wspólnych zespołów śledczych na mocy art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r. lub na mocy decyzji ramowej 2002/465/WSiSW, w tym wszelkich zespołów śledczych wspieranych przez Eurojust zgodnie z art. 7 ust. 4 niniejszej decyzji, oraz uczestnictwo w ich pracach;
- c) wykonywania wszelkich zadań właściwych organów krajowych w odniesieniu do plików analitycznych (AWF) Europolu.

2. Pełniąc funkcję krajowych organów sądowych, przedstawiciele krajowi w indywidualnych przypadkach w porozumieniu z właściwym organem krajowym lub na jego wniosek mogą w ramach przekazanych im uprawnień:

- a) wydawać i formułować wnioski o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wprowadzających w życie zasadę wzajemnego uznawania;

- b) nakazywać dokonanie przeszukania i zajęcia;
- c) wydawać zgodę na niejawne nadzorowanie przesyłek i koordynować odnośne działania.
3. Jeżeli wystąpi nagła sytuacja, a nie wskazano właściwego organu krajowego lub nie można odpowiednio szybko go zidentyfikować, przedstawiciele krajowi mogą wydawać zgodę na niejawne nadzorowanie przesyłek i koordynować odnośne działania.
4. Z uprawnień, o których mowa w ust. 1 lit. a), korzysta w pierwszej instancji zawsze właściwy organ krajowy.
5. Jeżeli przedstawiciel krajowy skorzystał z uprawnień, o których mowa w ust. 1 i 3, organ krajowy otrzymuje bezzwłocznie stosowną informację.
6. Jeżeli przepisy konstytucyjne regulujące podział kompetencji między prokuratorów i sędziów nie pozwalają przyznać przedstawicielowi krajowemu co najmniej jednego z uprawnień, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu oraz w art. 5a ust. 3, to jest on przynajmniej uprawniony do skierowania wniosku do właściwego organu mogącego korzystać z takich uprawnień.
7. Każde państwo członkowskie określa zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi także prawo przedstawiciela krajowego do występowania wobec zagranicznych organów sądowych.
8. Po wyznaczeniu przedstawiciela krajowego i w razie potrzeby w dowolnym innym momencie państwo członkowskie powiadamia Eurojust i Sekretariat Generalny Rady o swojej decyzji co do wykonania ust. 1–3, a Sekretariat Generalny Rady informuje pozostałe państwa członkowskie. Państwa członkowskie zobowiązują się do zaakceptowania i uznawania tak przyznaných prerogatyw, o ile są one zgodne ze zobowiązaniami międzynarodowymi.
9. Wykonując swoje zadania, przedstawiciel krajowy informuje w stosownych przypadkach, czy działa zgodnie z uprawnieniami sądowymi przyznanymi mu na mocy niniejszego artykułu.”;
- 9) art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Po zasięgnięciu opinii wspólnego organu nadzorczego, o którym mowa w art. 23, na temat przepisów w sprawie przetwarzania danych osobowych Rada zatwierdza regulamin Eurojustu zaproponowany przez kolegium i uprzednio przyjęty przezeń większością dwóch trzecich głosów. Przepisy regulaminu dotyczące przetwarzania danych osobowych mogą być zatwierdzane przez Radę osobno.”;

10) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Krajowy system koordynacyjny Eurojustu

1. Każde państwo członkowskie wyznacza przynajmniej jednego korespondenta krajowego Eurojustu.
2. Każde państwo członkowskie tworzy krajowy system koordynacyjny Eurojustu, tak by koordynować prace prowadzone przez:
 - a) krajowych korespondentów Eurojustu;
 - b) krajowego korespondenta ds. terroryzmu;
 - c) krajowego korespondenta Europejskiej Sieci Sądowej oraz maksymalnie trzy inne punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej;
 - d) przedstawicieli krajowych lub punkty kontaktowe sieci wspólnych zespołów śledczych oraz sieci utworzonych decyzją 2002/494/WSiSW (*) (sieci ds. zbrodni wojennych), decyzją 2007/845/WSiSW (**) (biura ds. odzyskiwania mienia) oraz przyszłą decyzją w sprawie punktów kontaktowych ds. zwalczania korupcji.
3. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, zachowują swoje stanowisko i swój status w świetle prawa krajowego.
4. Jeden z krajowych korespondentów Eurojustu odpowiada za działanie krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu.
5. Krajowy system koordynacyjny Eurojustu:
 - a) jest połączony z należącym do Eurojustu zautomatyzowanym systemem przetwarzania spraw (*Case Management System*);
 - b) wspomaga Eurojust w określaniu, czy dana sprawa powinna podlegać gestii Eurojustu czy Europejskiej Sieci Sądowej;
 - c) ułatwia wewnątrz państwa członkowskiego wykonywanie zadań Eurojustu, zwłaszcza przez to, że pozwala przedstawicielowi krajowemu ustalić, które organy są właściwe do realizacji wniosków o współpracę sądową;
 - d) utrzymuje ścisłe stosunki z krajową jednostką Europolu, a zwłaszcza:
 - (i) jest informowany i proszony o opinię na temat udziału danego państwa członkowskiego w określonym rozpracowaniu analitycznym (AWF) oraz informowany o działaniu i wynikach tego rozpracowania;
 - (ii) jest informowany o każdym wniosku Europolu o wszczęcie dochodzenia lub utworzenie wspólnego zespołu śledczego oraz o poinformowanie krajowej jednostki Europolu o takich wnioskach wystosowanych przez Eurojust.

6. Stosunki między przedstawicielem krajowym a korespondentami krajowymi nie wykluczają bezpośredniego kontaktu przedstawiciela krajowego z jego właściwymi organami.

7. Niniejszy artykuł nie wpływa na bezpośrednie kontakty między właściwymi organami sądowymi, określone w aktach o współpracy sądowej, np. w art. 6 konwencji z dnia 29 maja 2000 r. o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

8. Wydatki krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu, m.in. na wynajem lokum, sprzęt, łączność i wynagrodzenie personelu administracyjnego, można traktować jako wydatki operacyjne Eurojustu zgodnie z art. 30.

(*) Decyzja Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiająca europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne (Dz.U. L 167 z 26.6.2002, str. 1).

(**) Decyzja Rady z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, str. 103).;

11) w art. 13:

a) w ust. 2:

(i) skreśla się wyrazy „zgodnie z art. 9”;

(ii) na końcu ustępu dodaje się zdanie w brzmieniu: „W szczególności niezwłocznie informowani są przedstawiciele krajowi, którzy nie zostali powiadomieni o dotyczącej ich sprawie.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„3. Niniejszy artykuł nie narusza innych obowiązków dotyczących przekazywania informacji Eurojustowi, w tym decyzji Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych (*).

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby przedstawiciele krajowi byli informowani o przygotowaniach do utworzenia wspólnego zespołu śledczego — bez względu na to, czy powoływanego na mocy art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r. lub na mocy decyzji ramowej 2002/465/WSiSW czy nie — oraz o dalszym losie takich zespołów.

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ich przedstawiciel krajowy był terminowo, odpowiednio wcześniej — jak tylko dana informacja jest dostępna — powiadamiany o wszystkich dochodzeniach w sprawach karnych dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi, o ile dochodzenia te podlegają kompetencji Eurojustu i o ile jest to mu potrzebne do sprawowania swoich funkcji, zwłaszcza jeżeli analogiczne wnioski rekwizycyjne są potrzebne w kilku państwach członkowskich lub jeżeli potrzebna jest koordynacja działań ze strony Eurojustu, lub jeżeli dochodzi do pozytywnych lub negatywnych kolizji jurysdykcji. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wykonanie obowiązku informowania było nadzorowane na szczelnie krajowym.

6. Początkowo państwa członkowskie wdrażają ust. 5 w odniesieniu do spraw dotyczących poniższych przestępstw:

- a) handel środkami odurzającymi;
- b) handel ludźmi i bronią;
- c) handel odpadami jądrowymi;
- d) handel dziełami sztuki;
- e) handel zagrożonymi gatunkami;
- f) handel ludzkimi organami;
- g) pranie pieniędzy;
- h) oszustwo, w tym oszustwo narażające na szwank finansowe interesy Wspólnoty;
- i) fałszowanie walut, w tym euro;
- j) terroryzm, w tym jego finansowanie;
- k) przestępstwa przeciwko środowisku;
- l) inne formy przestępczości zorganizowanej.

7. Państwa członkowskie zaczynają stosować ust. 5 w odniesieniu do przestępstw niewymienionych w ust. 6 przed upływem trzy lata od daty określonej w art. 2.

8. Państwa członkowskie zapewniają informowanie ich przedstawiciela krajowego o:

- a) wszelkich wnioskach o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania, które to wnioski są wysyłane przez ich właściwe organy w sprawach dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi;

b) wszystkich niejawnie nadzorowanych przesyłkach i tajnych dochodzeniach dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi;

c) wszystkich odrzuconych wnioskach o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania;

d) wszystkich wnioskach o wzajemną pomoc prawną nadesłanych przez państwo trzecie, jeżeli okazuje się, że wnioski te związane są z dochodzeniem w sprawie innych wniosków wysłanych przez to państwo trzecie co najmniej do dwu innych państw członkowskich.

9. Ponadto właściwe organy dostarczają krajowemu przedstawicielowi wszelkich innych informacji, które uzna on za potrzebne mu do wypełniania swoich zadań.

10. Informacje, o których mowa w niniejszym artykule, są przekazywane Eurojustowi w postaci ustrukturyzowanej.

(*) Dz.U. L 253 z 29.9.2005, str. 22.”;

12) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 13a

Informacje dostarczane przez Eurojust organom krajowym

1. Eurojust z własnej inicjatywy dostarcza właściwym organom krajowym informacji i opinii o wynikach przetwarzania informacji, w tym o powiązaniach ze sprawami już zapisanymi w zautomatyzowanym systemie przetwarzania spraw.

2. Ponadto jeżeli właściwy organ krajowy wystąpi do Eurojustu o informacje, Eurojust przekazuje je w terminie wskazanym przez ten organ.”;

13) w art. 14 ust. 4 wyrazy „indeks danych odnoszących się do”, a w art. 16 ust. 1 wyrazy „indeks danych dotyczących” zastępuje się wyrazami „zautomatyzowany system przetwarzania spraw zawierający dane dotyczące”;

14) w art. 15 ust. 4 wyrazy „w indeksie” zastępuje się wyrazami „w zautomatyzowanym systemie przetwarzania spraw”, w art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze wyrazy „indeks danych dotyczących” zastępuje się wyrazami „zautomatyzowany system przetwarzania spraw zawierający dane dotyczące”, a w art. 16 ust. 1 zdanie drugie i w art. 16 ust. 2 wyraz „Indeks” zastępuje się wyrazami „Zautomatyzowany system przetwarzania spraw”;

15) w art. 15:

a) w ust. 1:

(i) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„1. Przetwarzając dane zgodnie z art. 14 ust. 1, Eurojust może przetwarzać dane osobowe dotyczące osób, które na mocy krajowego ustawodawstwa odnośnych państw członkowskich są objęte dochodzeniem lub są ścigane w związku z co najmniej jednym rodzajem przestępczości lub przestępstwem zdefiniowanym w art. 4; odnośne dane to:”;

(ii) dodaje się następującą literę:

„l) numery telefonu, dane rejestracyjne samochodu, adresy kont poczty elektronicznej, dane o połączeniach telefonicznych i korespondencji elektronicznej, dane DNA i fotografie.”;

b) w ust. 2 skreśla się wyraz „tylko”;

16) w art. 16 dodaje się następujący ustęp:

„2a. Zautomatyzowany system przetwarzania spraw pozwala na wpisywanie danych i dostęp z poziomu krajowego. O ile jest to zgodne z przepisami o ochronie danych zawartymi w niniejszej decyzji, zautomatyzowany system przetwarzania spraw może być podłączony do bezpiecznej sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 10 decyzji Rady .../.../WSiSW w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej.”;

17) w art. 23, na końcu ust. 10, dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sekretariat wspólnego organu nadzorczego może korzystać z fachowej wiedzy sekretariatu ustanowionego decyzją Rady 2000/641/WSiSW.”;

18) w art. 26:

a) dodaje się następujący ustęp:

„1a. Państwo członkowskie zapewnia kolegium możliwość faktycznego otwarcia pliku analitycznego (AWF) Europolu i uczestniczenia w jego funkcjonowaniu.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Eurojust utrzymuje uprzywilejowane stosunki z Europejską Siecią Sądową, oparte na konsultacjach i komplementarności, w szczególności na szczeblu przedstawiciela krajowego, punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej w tym samym państwie członkowskim oraz korespondentów krajowych Eurojustu i Europejskiej Sieci Sądowej. Aby zapewnić sprawną współpracę, należy zastosować następujące środki:

a) Eurojust powinien posiadać dostęp do scentralizowanych informacji Europejskiej Sieci Sądowej zgodnie z art. 8 decyzji .../.../WSiSW oraz do bezpiecznej sieci telekomunikacyjnej utworzonej na mocy art. 10 wspomnianej decyzji;

b) bez uszczerbku dla art. 13 niniejszej decyzji i zgodnie z art. 4 ust. 4 decyzji .../.../WSiSW punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują Eurojust w indywidualnych przypadkach o sprawach obejmujących dwa państwa członkowskie i podlegających kompetencji Eurojustu:

— jeżeli może wystąpić kolizja jurysdykcji,

lub

— jeżeli odrzucono wniosek o współpracę sądową w ramach aktów przyjętych na mocy tytułu VI Traktatu, w tym aktów wcielających w życie zasadę wzajemnego uznawania.

Punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej informują Eurojust w indywidualnych przypadkach również o wszelkich sprawach podlegających kompetencji Eurojustu i obejmujących co najmniej trzy państwa członkowskie.

Przedstawiciele krajowi informują punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej w indywidualnych przypadkach o wszelkich sprawach, w odniesieniu do których uznaje się, że sieć ma lepsze warunki, by zająć się nimi;

c) sekretariat Europejskiej Sieci Sądowej stanowi część sekretariatu Eurojustu. Działa on jako odrębna i samodzielna jednostka. Może korzystać z zasobów Eurojustu, które są potrzebne Europejskiej Sieci Sądowej do realizacji jej zadań. Przepisy dotyczące personelu Eurojustu stosuje się do personelu sekretariatu Europejskiej Sieci Sądowej, jeżeli nie koliduje to z operacyjną samodzielnością sekretariatu Europejskiej Sieci Sądowej;

d) Europejska Sieć Sądowa jest wspierana przez administrację Eurojustu. Koszty operacyjne Europejskiej Sieci Sądowej mogą być pokrywane z budżetu Eurojustu zgodnie z art. 33;

e) przedstawiciele krajowi Eurojustu mogą na zaproszenie Europejskiej Sieci Sądowej uczestniczyć w jej spotkaniach. Osoby pełniące funkcje punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej mogą być zapraszani w indywidualnych przypadkach na spotkania Eurojustu;

f) sekretariat sieci wspólnych zespołów śledczych oraz sieci utworzonych decyzją 2002/494/WSiSW (sieci ds. zbrodni wojennych), decyzją 2007/845/WSiSW

(biura ds. odzyskiwania mienia) oraz przyszłą decyzją Rady w sprawie punktów kontaktowych ds. zwalczania korupcji są częścią sekretariatu Eurojustu i działają jako odrębne i samodzielne jednostki. Mogą korzystać z zasobów Eurojustu, które są im potrzebne do realizacji swoich zadań. Przepisy dotyczące personelu Eurojustu stosuje się do personelu tych sekretariatów, jeżeli nie koliduje to z ich operacyjną samodzielnością; dyrektor administracyjny Eurojustu mianuje podległego sobie sekretarza generalnego sekretariatów tych sieci.”;

c) dodaje się następujące ustępy:

„7. Eurojust nawiązuje i utrzymuje ścisłą współpracę z Europejską Agencją Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych (Frontex), o ile ma ona związek z zadaniami Eurojustu i służy realizacji jego celów oraz pozwala uniknąć powielania prac. Zasadnicze elementy tej współpracy zostają określone w porozumieniu, które Rada zatwierdza po zasięgnięciu opinii wspólnego organu nadzorczego na temat przepisów o ochronie danych.

8. Eurojust nawiązuje i utrzymuje ścisłą współpracę ze wspólnym centrum sytuacyjnym, o ile ma ona związek z zadaniami Eurojustu i służy realizacji jego celów oraz pozwala uniknąć powielania prac. Zasadnicze elementy tej współpracy zostają określone w porozumieniu, które Rada zatwierdza po zasięgnięciu opinii wspólnego organu nadzorczego na temat przepisów o ochronie danych.

9. Eurojust nawiązuje i utrzymuje ścisłą współpracę z Interpolem, o ile ma ona związek z zadaniami Eurojustu i służy realizacji jego celów oraz pozwala uniknąć powielania prac. Zasadnicze elementy tej współpracy zostają określone w porozumieniu, które Rada zatwierdza po zasięgnięciu opinii wspólnego organu nadzorczego na temat przepisów o ochronie danych.

10. Eurojust nawiązuje i utrzymuje ścisłą współpracę ze Światową Organizacją Celną, o ile ma ona związek z zadaniami Eurojustu i służy realizacji jego celów oraz pozwala uniknąć powielania prac. Zasadnicze elementy tej współpracy zostają określone w porozumieniu, które Rada zatwierdza po zasięgnięciu opinii wspólnego organu nadzorczego na temat przepisów o ochronie danych.”;

19) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 26a

Sędziowie łącznikowi oddelegowani do państw trzecich

1. Aby ułatwić współpracę sądową, Eurojust może oddelegować sędziów łącznikowych do państwa trzeciego, o ile z państwem przyjmującym zawarto porozumienie, które zostało zatwierdzone przez Radę. Sędzią łącznikowym jest krajowy przedstawiciel Eurojustu, jego zastępca, asystent lub sędzia oddelegowany do Eurojustu. Oddelegowanie sędziego łącznikowego z ramienia Eurojustu zależy od uprzedniej zgody samego sędziego i jego państwa członkowskiego.

2. Sędziowie łącznikowi oddelegowani zgodnie z ust. 1 pełnią swoje funkcje na rzecz Eurojustu i właściwych organów państw członkowskich. Działania sędziów łącznikowych oddelegowanych przez Eurojust podlegają nadzorowi wspólnego organu nadzorczego. Raz do roku składają oni sprawozdanie kolegium Eurojustu, które w odpowiedni sposób informuje Radę i Parlament Europejski o ich działaniach. Sędziowie łącznikowi informują także przedstawicieli krajowych i właściwe organy krajowe o wszystkich sprawach dotyczących ich państwa członkowskiego.

3. Właściwe organy krajowe i sędziowie łącznikowi, o których mowa w ust. 1, mogą kontaktować się ze sobą bezpośrednio. Wtedy o takich kontaktach sędzia łącznikowy informuje odnośnego przedstawiciela krajowego.

4. Sędziowie łącznikowi, o których mowa w ust. 1, mają połączenie ze zautomatyzowanym systemem przetwarzania spraw.

5. Odnośne wydatki sędziów łącznikowych oddelegowanych przez Eurojust do państwa trzeciego uważa się za wydatki operacyjne w rozumieniu art. 41 ust. 3 Traktatu. Zanim zostaną podjęte negocjacje z państwem trzecim, Rada musi wyrazić swoją zgodę. Eurojust informuje Radę o wszelkich swoich planach co do podjęcia takich negocjacji, a Rada może wyciągnąć takie wnioski, jakie uzna za właściwe.”;

20) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 27a

Wnioski państw trzecich o współpracę sądową

1. Eurojust koordynuje realizację wniosków państw trzecich o współpracę sądową, jeżeli wnioski te dotyczą tego samego dochodzenia i wymagają realizacji co najmniej w dwóch państwach członkowskich.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, Eurojust może otrzymywać bezpośrednio, jeżeli jest to zgodne z aktami

regulującymi stosunki między odnośnym państwem trzecim a Unią Europejską lub odnośnym państwem członkowskim.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 1, mogą być także przekazywane Eurojustowi przez właściwy organ krajowy działający z własnej inicjatywy lub w związku z prośbą odnośnego państwa trzeciego o interwencję Eurojustu.

4. W pilnych sytuacjach na wnioski, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może reagować dyżurna komórka koordynacyjna, o której mowa w art. 5a.

Artykuł 27b

Odpowiedzialność prawna

1. Odpowiedzialność umowną Eurojustu regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy.

2. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Eurojust jest zobowiązany, oprócz ponoszenia odpowiedzialności na mocy art. 24, do naprawienia szkody powstałej z winy kolegium lub personel Eurojustu przy wykonywaniu swoich obowiązków, niezależnie od trybu dochodzenia roszczeń o odszkodowania obowiązującego na mocy prawa państw członkowskich.

3. Ust. 2 ma również zastosowanie do szkód powstałych z winy przedstawiciela krajowego przy wykonywaniu swoich obowiązków, chyba że działa on na podstawie uprawnień przyznanych mu na podstawie art. 9a.

4. Poszkodowany ma prawo żądać od Eurojustu, aby nie wszczynał lub nie kontynuował postępowania.

5. Sądy krajowe państw członkowskich właściwe do rozstrzygnięcia sporów dotyczących odpowiedzialności prawnej Eurojustu, o której mowa w niniejszym artykule, określa się poprzez odesłanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (*).

(* Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).”;

21) w art. 29:

a) w ust. 1 wyraz „jednomyślnie” zastępuje się wyrażeniem „większością dwóch trzecich głosów”;

b) w ust. 2 drugie zdanie o brzmieniu „jest odnawialna” otrzymuje brzmienie „może zostać jednokrotnie przedłużona bez zaproszenia do zgłaszania kandydatur, jeżeli kolegium tak postanowi większością trzech czwartych głosów i tą samą większością głosów mianuje dyrektora administracyjnego.”;

22) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

— tytuł otrzymuje brzmienie:

„Informowanie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji”,

— dodaje się następujący ustęp:

„3. Komisja lub Rada mogą zwracać się do Eurojustu o opiniowanie wszystkich projektów aktów przygotowanych na podstawie tytułu VI Traktatu.”;

23) art. 33 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli przedstawiciele krajowi, ich zastępcy, asystenci oraz osoby działające w krajowym systemie koordynacji Eurojustu działają w ramach zadań Eurojustu, odnośnie wydatki, w tym wydatki na personel Eurojustu, uznaje się za wydatki operacyjne w rozumieniu art. 41 ust. 3 Traktatu.”;

24) w art. 35, na końcu ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Przed przekazaniem projektu Komisji, należy zasięga się opinii Europejskiej Sieci Sądowej w trybie przez nią określonym.”;

25) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 41

Składanie sprawozdań

1. Państwa członkowskie informują Eurojust i Sekretariat Generalny Rady o wszelkich zmianach osobowych w gronie przedstawicieli krajowych, ich zastępców i asystentów oraz o nazwiskach i danych teleadresowych osób, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 2. Sekretariat Generalny prowadzi aktualny wykaz tych osób i udostępnia ich nazwiska i dane teleadresowe wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

2. Po mianowaniu swojego przedstawiciela lub w razie potrzeby w dowolnym innym momencie państwo członkowskie, zgodnie z art. 9a ust. 4, informuje Eurojust i Sekretariat Generalny Rady także o wszelkich uprawnieniach przyznanych temu przedstawicielowi krajowemu zgodnie ze wspomnianym artykułem.

3. Ostateczne mianowanie przedstawiciela krajowego nabiera mocy w dniu, w którym Sekretariat Generalny Rady otrzymał oficjalne powiadomienie, o którym mowa w ust. 1.”;

26) w art. 42 obecny tekst otrzymuje oznaczenie „1” i dodaje się następujący ustęp:

„2. Komisja Europejska regularnie analizuje, jak państwa członkowskie wdrożyły niniejszą decyzję oraz przedstawia Radzie sprawozdanie w tej sprawie wraz z ewentualnie koniecznymi wnioskami legislacyjnymi służącymi poprawie współpracy sądowej i działania Eurojustu. Dotyczy to w szczególności zdolności Eurojustu do wspierania państw członkowskich w walce z terroryzmem.”.

Artykuł 2

Transpozycja

W razie konieczności państwa członkowskie dostosowują swoje prawo krajowe do niniejszej decyzji przy pierwszej sposobności, a najpóźniej do dnia ... ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia ...

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

⁽¹⁾ 2 lata po dacie wejścia w życie niniejszej decyzji.